

Sygn. akt II AKa 84/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA – Katarzyna Capałowska

SA – Rafał Kaniok

Protokolant: - Katarzyna Wójcik

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2023 r.

sprawy W. Z. (1), syna W. i D. z domu S., urodzonego dnia (...) w D.

oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 lipca 2019 r.

sygn. akt XVIII K 2/14

- 1. na podst. art. 105 § 1, 2 i 3 k.p.k. prostuje w zaskarżonym wyroku oczywistą omyłkę pisarską w punkcie XXXI - podpunkty od 17 do 32 w ten sposób, że na końcu każdego z opisów zachowań, po słowie „usiłowano” dopisuje słowo „dokonać”,*
- 2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. Z. (1),*
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. J. – Kancelaria Adwokacka w W. 1200 (tysiąc dwieście) złotych, powiększone o 23% VAT tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym,*
- 4. zasądza od oskarżonego W. Z. (1) koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w części na niego przypadającej, w tym 2000 (dwa tysiące) złotych tytułem opłaty, wydatkami związanymi z apelacją prokuratora obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 84/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lipca 2019r., sygn. akt XVIII K 2/14r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść - obrońca

na niekorzyść

w całości - obrońca

# w części prokurator	#	co do winy - obrońca
#	co do kary- prokurator	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p> <p>- art. 7 k.p.k. - poprzez dokonanie istotnych ustaleń w sprawie w sposób dowolny, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego a w konsekwencji uznanie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w toku postępowania czynu w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do takiej konstatacji,</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonych, a w szczególności oskarżonego W.</p>	

	<p>Z. (1) bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego, a w konsekwencji uznanie ich za niewiarygodne w części w jakiej</p> <p>oskarżony wskazał, że dokonywał on faktycznego obrotu krajowego wskazanymi w wystawianych przez siebie fakturach towarami,</p> <p>- art. 7 k.p.k. - poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i nieprawidłowe ustalenie, iż W. Z. (1) posiada status oskarżonego podczas gdy jego podpis, jak wynika z całokształtu materiału dowodowego został wielokrotnie podrobiony, co świadczy o fakcie, że oskarżony W. Z. (1) nie był</p> <p>świadomy podejmowanych z wykorzystaniem jego danych działań,</p> <p>- art. 7 k.p.k. i art 5 par. 2 k.p.k. — poprzez dowolną ocenę zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych w tym w szczególności oskarżonego W. Z. (1) oraz opinii biegłego, z której wynika, że podpisy na fakturach wystawianych przez oskarżonego W. Z. (1) są podrobione, i nierozstrzygnięcie o pojawiających się wskutek tych rozbieżnych wniosków wątpliwości na korzyść oskarżonego, w sytuacji gdy wątpliwości tych</p> <p>nie dało się skutecznie usunąć w toku postępowania, i świadczą one, że oskarżony W. Z. (1) nie miał świadomości o działaniach podejmowanych z wykorzystaniem jego danych.</p>	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	<p>jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia</p> <p>a polegający na ustaleniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy z całokształtu zebranego materiału dowodowego w sprawie wynika wniosek przeciwny</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka – zarzut prokuratora</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski

#	<p>uchylenie</p>	#	<p>Zmiana i uniewinnienie – wniosek obrońcy</p> <p>Zmiana i orzeczenie kary 360 stawek po 50 złotych – wniosek prokuratora</p>
---	------------------	---	--

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<p><u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u></p>	
---	--

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
--	--

Lp.	Zarzut	
	<p>Zarzuty obrazy prawa procesowego i dokonania błędnych ustaleń faktycznych (obrońca) – niezasadne.</p> <p>Zarzut wymierzenia rażąco niewspółmiernie niskiej kary grzywny (prokurator) – niezasadny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty apelacji obrońcy koncentrowały się na wyjaśnieniach W. Z. (1), który twierdził, że uczestniczył w obrocie towarami, na które były wystawiane faktury, nie zaś samymi fakturami. Za przyjęciem braku świadomości brania udziału w przestępczym przedsięwzięciu, zdaniem skarżącej miała przemawiać opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego, który stwierdził sfalszowanie podpisów oskarżonego na części faktur wystawionych w imieniu jego firmy – spółki z o.o. (...).</p> <p>W przekonaniu Sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy dokonał pełnej i obiektywnej oceny materiału dowodowego dotyczącego oskarżonego na tle całej grupy trudniącej się nieuprawnionym zwrotem VAT.</p> <p>W tym kontekście trafnie Sąd I instancji ustalił, że W. Z. (1) w ogóle nie mógł reprezentować jako dyrektor handlowy spółki (...), ona sama zaś, nie prowadziła działalności gospodarczej. Wystarczy wyeksponować dostrzeżony przez sąd meriti początek kontaktu oskarżonego z tą firmą.</p>		

Spółka z o.o. (...) z siedzibą w K. została wpisana do rejestru handlowego H/B – (...) w dniu 30.09.1992r. W związku ze zmianą umowy spółki jako osobę upoważnioną do reprezentacji spółki wpisano Y. S..

W dniu 17.12. 1998r. zawierając umowę o otwarcie rachunku bankowego W. Z. (1) przedłożył w (...) Banku (...) SA wzór podpisu prokurenta z pieczęcią notariusz A. R. (1), prokurę ogólną z pieczęcią tej samej notariusz oraz odpis z rejestru handlowego nr (...) Spółki (...) z pieczęcią potwierdzającą zgodność wyciągu z rejestrem z datą 10.09.1998r, odpis z rejestru (...) z datą 10.09.1998r.

Na podstawie zeznań notariusz A. R. (1) ustalono, że nie sporządziła takich dokumentów, a jej podpis i pieczęć sfalszowano.

Wzór dokumentu z adnotacją o czynnościach notarialnych ujawniono w komputerze zabezpieczonym w czasie przeszukania pomieszczeń biurowych przy ul (...) w W., zajmowanych przez współoskarżonego R. W. wraz z drukiem umowy kupna sprzedaży udziałów w firmie (...) SA z datą 29.12.1998r.

Na podstawie zeznań L. Ś. ustalono, że odpis z rejestru handlowego z wpisem prokura (...) jest dokumentem podrobionym. W aktach rejestrowych spółki nie naniesiono zmian w zakresie jej reprezentacji. Ustalono, że Y. S. i F. T. ostatni raz byli w Polsce w 1994r.(t. CCVII k. 18970) Natomiast paszport z numerami seryjnymi takimi jak w dokumencie Y. S. o

nr wskazanym w dokumentach nie istnieje.

Składając wniosek o otwarcie rachunku (...) spółki (...) oraz podpisując umowę o otwarcie rachunku bankowego W. Z. posłużył się sfałszowanymi dokumentami.

W czasie kontroli podatkowej (k. 4432) oskarżony przedłożył odpis z rejestru handlowego, w którym wymieniono jedynie Y. S., jako osobę upoważnioną do reprezentowania spółki i oświadczenie z którego wynikało, iż umocowany przez w/w H. T. odwołał z funkcji dyrektora generalnego A. K. (1) i powołał na tę funkcję W. Z. (1) (t. XXIX k. 4200 – 4201).

W dniu 25.03.1994r Spółka (...) złożyła zgłoszenie VAT -2 – rejestracyjne podatnika podatku od towarów i usług lub podatku akcyzowego. W dniu 17.11.1994r uzyskała nr NIP. Zgłoszenie podpisał A. K. (1). Jako siedzibę wskazano ul. (...). Podczas kontroli podatkowych ustalono, że w 1998 i 1999r. spółka nie miała siedziby. Oskarżony Z. zadeklarował, że w I kwartale 1999r spółka wynajmie lub zakupi lokal na siedzibę.

Pomimo, że w wyjaśnieniach W. Z. (1) przedstawił się jako bezwolną osobę wystawiającą faktury i współdziałającą z R. W. w sprzedaży różnych urządzeń, z polecenia pełnomocnika zarządu F. T., to przyznał również okoliczność zdecydowanie go obciążającą jaką było posługiwanie się spreparowanymi dokumentami, które nie będąc u notariusza widział u R. W. (2) na ulicy (...) w W..

Sąd I instancji wypunktował powody dla, których można transakcje uznać

za fikcyjne i wywody w tym zakresie są niezwykle trafne.

Stanowiące w 1998r. pierwsze ogniwa w łańcuszku transakcji firmy (...), (...), (...) s.c. a w 1999r. firma (...) nie miały i nie sprzedawały żadnego towaru. Nie byli też producentami, importerami towarów, nie ponosili kosztów związanych z jego wytworzeniem, zakupem, a jednocześnie będąc pierwszym ogniwem w łańcuszku podatników VAT, deklarujących sprzedaż, wprowadzającym towary do obrotu w kraju, nie wykazywali i nie uiszczali żadnych należności do budżetu. Tym samym rzekoma sprzedaż eksportowa nie mogła uprawniać do zwrotu podatku VAT, bo do budżetu państwa nie był on odprowadzany.

Bardzo skrupulatne ustalenia poczynił Sąd I instancji na temat obrazu dokonywanych transakcji, które podważają wiarygodność oskarżonego W. Z. (1). Tymi samymi grupami towarów od porcelany C. i Ć., przez biżuterię, po elementy skrawające, kryptografy, cryptochipy obracały te same podmioty, a eksportowały co raz to nowsze spółki, które działały od niedawna, lub nie osiągały wcześniej tak wysokich obrotów. Niekiedy także zamieniały się miejscami - kupujący stawali się sprzedającymi. Ceny towarów, którymi obracano w kraju były bardzo wysokie, a marże niskie i nie pokrywające kosztów działalności. Chociaż obrót towarami następował na terenie całego kraju, zaś koszty transportu nie były uwzględniane w kalkulacjach opłacalnego handlu. Od eksportera po pierwszego dostawcę przelewano taką samą kwotę za towar.

Sąd Okręgowy również zwrócił uwagę na to, że cenny towar był przesyłany bez ubezpieczenia, nie była dokładnie znana specyfikacja, producent. Również w przypadku W. Z., ale także innych osób wymienionych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, jeśli doszło do braku zapłaty za towar, to kwestia ta nie spotykała się z żadną interwencją.

Podmioty, które miały nabywać eksportowane towary, albo w ogóle nie istniały, albo nie zawierały umów ze spółkami – eksporterami, nie zamawiały żadnego towaru, a jeśli otrzymywały niezamówiony towar, to były to bezwartościowe przedmioty takie jak książki telefoniczne, pocięte kartony, za wyjątkiem 15.000 okularów przeciwsłonecznych, w obrocie których oskarżony nie uczestniczył.

Z protokołu przeszukania biura przy ulicy (...) i opinii biegłego wynika, że umowy handlowe z zagranicą nie były autentyczne. Miały pieczęcie sporządzane przy użyciu skanera i kolorowej drukarki, a podpisy w imieniu firm mających siedziby w różnych krajach składały te same osoby.

Na 45 odpraw celnych dokonanych w Urzędzie Celnym Pocztowym w W. oraz 59 odpraw zrealizowanych w Oddziale Towarowym Urzędu Celnego (...) w W. nie doszło do deklarowanego w fakturach i dokumentach SAD przesyłu towaru – tj. albo nic nie wysłano i nie zawarto stosownej umowy przewozu, spedycji oraz nie powierzono przewoźnikowi przesyłki, albo wysłano przedmioty bezwartościowe typu gazety, kawalki

wykładziny, a zatem nie, te które były deklarowane.

Sąd I instancji przeanalizował zeznania świadków, dokumenty bankowe i ustalił, że faktycznie żadnych pieniędzy z tytułu zapłaty za eksportowane towary do banku nie wpłacano, a operacje bankowe opierały się na przedkładanych przez klientów banku dokumentach typu dowody wpłat na rachunek „eksportera”, poleceniach przelewu na konta firmy „sprzedającej towar” eksporterowi, przelewu na konta kolejnej firmy i czekach wystawionych przez firmę, która jako pierwsza dokumentowała sprzedaż w kraju, czyli na bezgotówkowych zmianach zapisów na rachunkach poszczególnych ogniw łańcucha sprzedaży towarów. Rzekomej zapłacie ceny przez kontrahenta nie towarzyszyły operacje w kasie spółki. Większość poleceń przelewu, blankietów czeków sporządził P. G., który podał, że robił to na prośbę R. W. (2). Ponadto z wyjaśnień między innymi W. Z. (1) wynika, iż polecenia przelewu były podpisywane in blanco przez rzekomych wystawców, reprezentujących poszczególnych „sprzedawców”, bądź nawet podpisy na poleceniach przelewu były fałszowane w przypadku rzekomo wpłacających pieniądze – w przypadku L. C., J. C.. Zawsze operacje były bezgotówkowe. Nadto przelewy następowały w tej samej kwocie, niezależnie od faktycznego zobowiązania „sprzedawcy” tj. w przebiegu łańcucha transakcji przelewano taką samą kwotę, uzyskaną rzekomo od zagranicznego nabywcy, kwotę brutto, mimo iż sprzedaż eksportowa była obciążona zerową stawą VAT i następowała po

cenie netto. W przypadku kilku firm nie odnotowano zapłaty za towar.

W. Z. (1) wyjaśnił, że widział analizery, były to urządzenia do testowania linii światłowodowych, były formatu teczki A – 4, przypominały telefon, były wskaźniki. Na analizarach nie było oznaczeń producenta. Powiedziano mu, że składano je z elementów szwajcarskich w Instytucie Łączności w B., były pakowane po parę sztuk. Aparaty słuchowe były pakowane w małe pudełka, po jednym aparacie, który był jak nerka z potencjometrem i wyłącznikiem, za ucho i rurką z wkładką do ucha. Były dla głuchoniemych, ale mogły mieć inne zastosowanie, chyba były produkcji amerykańskiej. O kryptografach nie potrafił powiedzieć, bo nie zdążyli mu wszystkiego wyjaśnić. Noże tokarskie i frezerskie to to samo co elementy skrawające.

Nie bez znaczenia dla oceny sytuacji pozostaje fakt, że oskarżeni w różny sposób opisywali towar, który miał być przedmiotem sprzedaży w dużych ilościach i kwotach. Potrafili podać niewiele szczegółów dotyczących specyfikacji tych artykułów. Prawidłowe są ustalenia sądu, że wiedza dotycząca analizatorów, kryptografów, elementów skrawających wynika z notatek zabezpieczonych w biurze zajmowanym przez R. W. i W. K. na ul. (...), a dotyczących wagi, szkiców, danych producenta analizera. Podobne zapiski ujawniono u A. R. (2). Zapiski te wskazują na to, że osoby dokumentujące obrót towarami uzgadniały między sobą wersje, jakie mają przedstawić urzędowi skarbowym w czasie ewentualnych przesłuchań.

Tylko przykładowo można wskazać, że producentem analizatorów (...) (...) A była japońska firma (...). Jej wyłącznym przedstawicielem na Polskę była firma (...). Sprzedaż analizatorów i części zamiennych podlegała szczególnemu nadzorowi, dane kupujących były przekazywane producentowi. Nabywcami były głównie duże sieci telekomunikacyjne. Eksport analizatorów wymagał spełnienia warunków określonych w zarządzeniu Ministra Współpracy Gospodarczej z Zagranicą z dnia 20.12.1996r.

Producentem analizatorów (...) od 1998r. była firma (...). Sprzedaż następowała wyłącznie na konkretne zamówienie użytkownika ostatecznego i odbywała się przeważnie w drodze przetargów. Wśród nabywców analizatorów nie było żadnej firmy dokumentującej sprzedaż tego towaru w kraju, lub deklarującej ich wywóz. Jediną firmą, która nabyła znaczną ich ilość była (...). Żadna z firm objętych postępowaniem nie nabywała ich.

W toku kontroli przeprowadzonych przez urzędy skarbowe, po zrealizowanych przeszukaniach, przesłuchaniu świadków nie uzyskano wiarygodnych informacji o producentach, wytwórcach, importerach towaru o nazwie „kryptograf(...)”.

Zakłady (...) udzieliły informacji, że nie sprzedawały wyrobów firmom objętym przedmiotowym postępowaniem, w tym (...) s.c., która miała współpracować ze spółką reprezentowaną przez oskarżonego. Nie sprzedawały tak dużych ilości towarów (t. XII k. 2020, t. XXIX k. 4580, k. 37291, CCIX k. 36658 – 36061)

Wyjaśnieniom oskarżonego W. Z. (1) przeczą wyjaśnienia L. C. (2), L. D. którzy zaprzeczyli kontaktom handlowym. Nie sprzedawali aparatów słuchowych, elementów skrawających ((...))N, kryptografów. Podważają je także kontrole tzw. krzyżowe w firmie (...). W jej toku stwierdzono, że spółka (...) nie rozliczyła podatku należnego wynikającego z faktur wystawionych w sierpniu i wrześniu 1998r dla spółki (...) (k. 2887-2893). Nie posiadała również faktur zakupu sprzedawanych towarów. H. K., jeden ze wspólników K. S. podał, że nie zna firmy (...), ani L. C. (2). Znał W. i K.. Od W. otrzymał propozycję wystawienia 4 – 5 faktur, miał ze wspólnikiem dostawać po 1000 złotych za każdą fakturę. Wystawione faktury dostarczyli do biura A., a W. miał tam dostarczyć faktury zakupu dla (...). Faktur z sierpnia, września, października 1998r., prawdopodobnie nie zaksięgowano dlatego, że nie było faktur zakupu i K. S. musiałaby zapłacić podatek. Wycofał się kiedy zorientował się wszystko zmierza ku przestępstwu. W międzyczasie pożyczili ze S. 10 tyś. złotych i faktury, które wystawili zmniejszyły dług. Wyjaśnienia H. K. znajdują potwierdzenie w opinii biegłego, iż faktury K. S. z października, listopada, grudnia 1998r wypisała A. R. (3) współdziałająca z W.. Pieczętkę K. S. zabezpieczono w czasie przeszukania pokoju zajmowanego przez E. K., do którego dostęp miała ona i jej mąż.

Oskarżony W. Z. (1) cierpi na różne schorzenia, niemniej nie ograniczają one zdolności rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. W związku

z powyższym brak jest podstaw, by również z części jego wyjaśnień nie wyprowadzić wniosków. Podał mianowicie, iż w biurze na ul. (...) zostawił pieczętki A., tak by W. i S. mogli ich używać, wypełnione druki przelewu zostawiał na C., kontrahentów też tam poznawał, tam też drukowane były faktury, a w pewnym momencie W. lub K. powiedzieli mu, że sprawa się ukróci, bo mają problemy z urzędami skarbowymi.

Opisany przez oskarżonego sposób funkcjonowania nawet nie przypomina racjonalnie uzasadnionej działalności gospodarczej. Poza tym w biurze zajmowanym przez R. W. znaleziono nie tylko pieczętkę firmy (...), ale także imienną W. Z. (1) oraz w toku śledztwa zabezpieczono notatniki R. W. z zapiskami dotyczącymi rozliczeń pomiędzy firmami w latach 1997 – 1999.

O braku winy, jak słusznie stwierdził Sąd I instancji nie świadczy fakt, że w kilkunastu przypadkach biegły z zakresu pisma ręcznego zaopiniował, że podpisy oskarżonych, w tym W. Z. (1) zostały sfalszowane. Nawet wówczas, gdy, gdy określony dokument nie został wytworzony osobiście przez oskarżonego, to ujmował on go w deklaracjach podatkowych, posługiwał się przed urzędem skarbowym dla potwierdzenia danej transakcji. Oskarżony posługiwał się tymi dokumentami, w końcu w tym celu oddał w użytkowanie innym osobom swoje pieczęcie.

Z jednolitego orzecznictwa, między innymi wyroku SN z dnia 20 II 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975, z. 9, poz. 84 wynika, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych

za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Mając powyższe na uwadze – apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelacja Prokuratora również nie zasługiwała na uwzględnienie.

W każdym przypadku sąd powinien baczyć przede wszystkim na to, aby dolegliwość całokształtu represji skierowanej przeciwko skazanemu nie przekraczała stopnia jego winy, albowiem każda kara nie spełniająca tego ostatniego wymogu uznana będzie za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo SN (por. III KR

254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, nr 3, s. 64).

Sąd I instancji uwzględnił we właściwy sposób okoliczności łagodzące i obciążające oskarżonego, w tym też te, które podniósł skarżący takie jak rola oskarżonego w przestępstwie. W. Z. (1), ma 77 lat i do chwili obecnej nie był karany sędownie. Sąd odwoławczy uwzględnił też fakt, że wobec pozostałych współoskarżonych wyrok skazujący uprawomocnił się wcześniej. Względ na wewnętrzną sprawiedliwość wyroku nakazywał utrzymanie wyroku w postaci orzeczonej przez Sąd I instancji.

Wniosek

Wniosek obrońcy o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego W. Z. (1) od popełnienia zarzuczonego mu czynu – niezasadny.

Wniosek alternatywny obrońcy o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania – niezasadny.

Wniosek prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie wyższej grzywny – niezasadny.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd Okręgowy oparł rozstrzygnięcie na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, z tym że zgodnie z danymi mu uprawnieniami jednej grupie dowodów dał przymiot

wiarygodności, innym zaś tego waloru odmówił. Ponadto wykazał tok rozumowania i logicznie uzasadnił w jakim zakresie i dlaczego uznał te dowody za wiarygodne. Z uwagi na prawidłowo ustalony stan faktyczny, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacyjnego obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie W. Z. (1) od popełnienia zarzuczonego mu czynu.

Sąd odwoławczy nie uwzględnił też wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ponieważ zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k.. Sąd odwoławczy uchyła orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Żadna z powyższych przesłanek uchylenia wyroku nie zaistniała.

Kara grzywny wymierzona W. Z. nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Ilość stawek dziennych uwzględnia szkodliwość społeczną czynu, zaś ich wysokość możliwości płatnicze oskarżonego.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Sąd sprostował oczywiste omyłki pisarskie, bowiem jak trafnie dostrzegł prokurator w apelacji opis niektórych przypisanych oskarżonemu czynów nie był pełny.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrokiem z dnia 31 marca 2021r., w sprawie II AKa 84/22 Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lipca 2019r., sygn. akt XVIII K 2/14r. w zakresie winy i kary.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powody wskazano w rubryce nr 3.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p><u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
<p><u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u></p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	O kosztach zastępstwa procesowego na rzecz obrońcy z urzędu Sąd orzekł w ramach tzw. rozproszonej kontroli zgodności przepisów niższych rangą z Konstytucją RP na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, analogicznych do regulacji zawartych w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Powyższy zabieg był konsekwencją podzielenia argumentacji prawnej zawartej w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. o sygn. akt	

	<p>SK 78/21, gdzie stwierdzono niezgodność z Konstytucją RP dwóch przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p> <p>Sąd Apelacyjny w obecnym składzie, dzieląc argumentację Trybunału Konstytucyjnego nie dostrzega podstaw do różnicowania wynagrodzenia przyznanego obrońcy z urzędu i obrońcy z wyboru także w kategorii tych spraw, które nie wynikają z treści § 17 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 pkt 3 ww. rozporządzenia, zatem tych, które nie zostały objęte wprost wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. Niezależnie od tego czy podmiot fachowy wypełnia swe obowiązki z urzędu, czy z wyboru, angażuje w czynności taki sam nakład pracy. Z tego względu na podst. § 11 pkt 2 podpunkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądzono 1200 złotych tytułem wynagrodzenia, plus VAT.</p>	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>Na podst. art. 633 k.p.k., art. 634 k.p.k. orzeczono o kosztach procesu, zaś o opłacie na podst. art. 2 ust. 1 pkt 4, art.3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr. 49, poz. 223 z póź. zmianami).</p>

7. PODPIS

Rafał Kaniok Anna Zdziarska Katarzyna Capałowska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lipca 2019r., w sprawie o sygn. akt XVIII K 2/14.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lipca 2019r., w sprawie o sygn. akt XVIII K 2/14.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana